

A La pesta, Camus ja ens avisava del cansament, desànim i desesperació que es produeixen entre els ciutadans després de mesos de tancament i aïllament per fer front a una epidèmia a la qual la ciència no acaba de trobar una solució definitiva. Possiblement, aquests siguin els sentiments compartits per una gran majoria dels ciutadans, després d'escollar les notícies de noves mesures que limiten una altra vegada la nostra mobilitat i, amb això, la nostra llibertat. Efectivament, totes les mesures adoptades, siguin mitjançant prohibicions expressos o en forma de recomanacions, persegueixen el mateix objectiu: reduir a la mínima expressió la nostra mobilitat, quedant tancats a les nostres respectives bombolles. Inicialment, durant les pròximes dues setmanes. Amb l'avís que

Anàlisi

Fernando G. Benavides

CATEDRÀTIC DE SALUT PÚBLICA DE LA UPF

¿Quan aprendrem a fer les coses millor?

tot pot empitjorar.

Estic convençut que, igual com en la primera onada de la pandèmia, també en aquesta ocasió la immensa majoria dels ciutadans serem responsables, i assumirem amb més o menys grat la restricció de la nostra llibertat. Fins i tot ens sorprendrem de la nostra pròpia actitud, estimulats per l'instint de supervivència i de cooperació.

Uns bons sentiments que no han de deixar de qüestionar

Culpar les víctimes és, en el millor dels casos, una drecera per ocultar el que no s'ha fet bé

una premissa implícita que s'insinua en la justificació d'aquestes noves mesures. L'incompliment de les regles bàsiques de mascareta, higiene de mans i distància física per part d'alguns ciutadans és la causa prin-

cipal d'aquesta segona onada. Com en altres epidèmies o crisis sanitàries sabem que culpar les víctimes de la situació no s'afirma empíricament. És, en el millor dels casos, una drecera per ocultar una cosa que no ha estat del tot ben feta. En el pitjor, retarda la recerca de la solució al problema i prolonga el sofriment dels afectats.

Per això, i amb aquesta actitud de cooperació, alhora que de resignació, és legítim preguntar-nos: ¿per què hem arribat fins aquí?, ¿per què no n'hem après de la primera onada?, ¿per què no hem fet el que sí que han fet altres països amb millors resultats? ¿O és que el que ens passa és una maledicció divina de què no podem fugir? Sisplau, no ens comparem amb els que estan com nosaltres o van camí d'estar-ho; comparem-nos amb els que estan millor, sempre com Alemanya, o ara

com Itàlia. No es tracta d'entonar l'odiós *jo ja ho deia*. Al contrari, dèiem llavors, i diem ara, el que s'havia de fer: identificació de casos, contactes, rastrejos, aïllament, etcètera. És clar, això requereix gestionar el present, amb polítiques clares i recursos, humans i tecnològics, no només assistencials, també de protecció social perquè les persones infectades puguin mantenir aquest aïllament essencial.

És el que va poder ser; ara només queda assistir atònit a una nova crida a la responsabilitat de la ciutadania i a l'heroisme dels sanitaris i altres treballadors essencials (inclosos ara els perruquers), a qui aplaudirem agraïts, i alguns es faran fotos mentre li posen les medalles, sense que s'hagin complert les promeses fetes després del final de la primera onada. Em temo que la resiliència no és infinita. ≡